Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
PAOLA MENGOZZIJA,
predstavljeni 12. novembra 2014[1]

Zadeva C-585/13 P

Europäisch-Iranische Handelsbank AG
proti

Svetu Evropske unije

„Pritožba — Omejevalni ukrepi proti Iranu — Seznam oseb in subjektov, za katere se uporablja zamrznitev sredstev in gospodarskih virov — Vključitev imena pritožnice — Merila za uvrstitev na seznam — Prepoved izogibanja omejevalnim ukrepom — Pogoji za zakonitost finančnih transakcij, ki vključujejo iranske banke s seznamov — Sprostitev sredstev — Postopki za pridobitev predhodnega dovoljenja — Dovoljenja, ki jih izda pristojni nacionalni organ — Postopek ‚tretje možnosti' — Splošna odobritev"

Kazalo

I – Dejansko stanje in izpodbijana sodba 3

II – Postopek pred Sodiščem in predlogi strank 5

III – Pravna analiza 5

A – Prvi pritožbeni razlog in prvi del drugega pritožbenega razloga: napačna uporaba prava, ker je Splošno sodišče nepravilno menilo, da je pritožnica priznala, da je opravila transakcije, ki jih je Svet navedel v obrazložitvi izpodbijanih aktov 5

1. Trditve pritožnice 5

2. Analiza 6

B – Drugi del drugega pritožbenega razloga: napačna uporaba prava, ker je Splošno sodišče nepravilno menilo, da je banka EIH izpolnjevala merila za uvrstitev na seznam 8

1. Trditve pritožnice 8

a) Transakcije, ki so bile domnevno izključene s področja uporabe omejevalnih ukrepov 8

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

b) Transakcije, ki so bile domnevno dovoljene 8

c) Transakcije, opravljene po postopku tretje možnosti 9

2. Analiza 11

a) Transakcije, ki so bile domnevno izključene s področja uporabe omejevalnih ukrepov 11

b) Transakcije, ki so bile domnevno dovoljene 12

c) Transakcije, opravljene po postopku tretje možnosti 12

i) Zakonitost splošnih odobritev 12

ii) Člen 21 Uredbe št. 961/2010 14

iii) Postopek tretje možnosti in prepoved izogibanja omejevalnim ukrepom 16

C – Tretji pritožbeni razlog: napačna uporaba prava pri razlagi in uporabi načel varstva zaupanja v pravo in pravne varnosti 17

1. Trditve pritožnice 17

2. Analiza 18

D – Četrti pritožbeni razlog: napačna uporaba prava pri razlagi člena 32(2) Uredbe št. 961/2010 in načela sorazmernosti 19

1. Trditve pritožnice 19

2. Analiza 20

IV – Stroški 22

V – Predlog 22

1. Družba Europäisch-Iranische Handelsbank AG (v nadaljevanju: banka EIH) s to pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije Europäisch-Iranische Handelsbank AG/Svet [2] (v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to delno zavrnilo ničnostno tožbo, ki jo je pritožnica vložila zoper nekatere akte, s katerimi je bilo njeno ime uvrščeno in ohranjeno na seznamih oseb, subjektov in organov (v nadaljevanju: osebe in subjekti), katerih sredstva je bilo treba zamrzniti v okviru boja proti širjenju jedrskega orožja v Iranu.

2. Svet Evropske unije je odločitev o zamrznitvi sredstev pritožnice obrazložil s tem, da je opravila več finančnih transakcij, v katere so bili vpleteni subjekti s seznamov – to je subjekti, za katere so že veljali omejevalni ukrepi – čeprav je bilo treba njihova sredstva zamrzniti. Najočitnejše pravno vprašanje, ki se postavlja s to pritožbo, je, ali so odobritev oziroma dovoljenja, ki jih je banki EIH domnevno dala Bundesbank – nacionalni organ, ki je v skladu z zakonodajo Evropske unije pristojen, da dovoli

2 — T-434/11, EU:T:2013:405.

sprostitev sredstev subjektov s seznamov ali finančne transakcije od iranskih oseb in subjektov, ki niso na seznamih, oziroma nanje – zadostovali za zaščito subjekta, ki je dejansko opravil navedene transakcije, pred vpisom na sezname in posledično za preprečitev Svetu, da sprejme odločitev o zamrznitvi sredstev pritožnice.

I – Dejansko stanje in izpodbijana sodba

3. Iz točke 1 in naslednjih izpodbijane sodbe je razvidno, da je pritožnica nemška banka, specializirana za storitve in dejavnosti v zvezi z Iranom oziroma v Iranu.

4. Zadeva, ki je bila predložena Splošnemu sodišču, spada v okvir omejevalnih ukrepov, ki so bili sprejeti za izvrševanje pritiska na Iran, da bi ta ustavil jedrske dejavnosti, ki predstavljajo tveganje za širjenje jedrskega orožja, in razvoj sistemov za izstrelitev jedrskega orožja (v nadaljevanju: širjenje jedrskega orožja).

5. V tej zadevi sta Sklep Sveta 2010/413/SZVP z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Skupnega stališča 2007/140/SZVP [3] ter Uredba Sveta (EU) št. 961/2010 z dne 25. oktobra 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 423/2007 [4] okvirna ukrepa, ki določata načelo zamrznitve sredstev in gospodarskih virov oseb in subjektov, katerih imena so navedena na seznamih v Prilogi II k Sklepu 2010/413 in Prilogi VIII k Uredbi št. 961/2010, ter pogoje te zamrznitve.

6. Svet je 23. maja 2011 sprejel Sklep 2011/299/SZVP o spremembah Sklepa 2010/413/SZVP [5] in Izvedbeno uredbo (EU) št. 503/2011 o izvajanju Uredbe (EU) št. 961/2010 [6] (v nadaljevanju: skupaj: akta z dne 23. maja 2011).

7. Svet je ime pritožnice s tema aktoma prvič vpisal na seznama v Prilogi II k Sklepu 2010/413 in Prilogi VIII k Uredbi št. 961/2010, kar je obrazložil tako: „EIH bistveno pomaga več iranskim bankam z drugimi možnostmi za transakcije, ki jih onemogočajo sankcije [Unije] proti Iranu. Deluje kot svetovalna in posredniška banka za transakcije [z] iranskimi subjekti s seznama. Začetek avgusta 2010 je na primer zamrznila račune banke Saderat Iran in Bank Mellat, [uvrščeni na seznam Unije] pri EIH v Hamburgu [(Nemčija)]. Kmalu zatem je ponovno začela poslovati v eurih z Bank Mellat in Bank Saderat Iran ter pri tem uporabljala račune EIH pri neimenovani iranski banki. Avgusta 2010 je vzpostavljala sistem, ki bi omogočil redna plačila bankama Bank Saderat London in Future Bank Bahrain, ki bi zaobšla sankcije [Unije]. Oktobra 2010 je EIH še vedno delovala kot posrednica za plačila sankcioniranim iranskim bankam, tudi Bank Mellat in Bank Saderat. Te sankcionirane banke morajo svoja plačila preusmeriti na EIH prek iranske banke za industrijo in rudarstvo (Bank of Industry and Mine). Leta 2009 se je prek EIH sankcijam izognila banka Post Bank, del česar je bilo tudi opravljanje transakcij za Bank Sepah, ki je uvrščena na seznam ZN. Bank Mellat, ki je na seznamu [Unije], je ena od matičnih bank EIH“.

8. Pritožnica je po tem prvem vpisu Svetu med majem in julijem 2011 poslala več zahtev za posredovanje informacij in dokumentov ter zahtevo za zaslišanje in ponovno preučitev odločitve o vpisu. Svetu je sporočila tudi svoje pripombe. Svet je v odgovoru na te zahteve pritožnici sporočil, da so razlogi za njen vpis razvidni iz predloga države članice, ne da bi Svet imel na voljo dodatne informacije. Poleg tega ji je posredoval prepis predloga za vpis.

3 — UL L 195, str. 39.
4 — UL L 281, str. 1.
5 — UL L 136, str. 65.
6 — UL L 136, str. 26.

9. Svet je vpis pritožnice na seznama ohranil v Sklepu 2011/783/SZVP z dne 1. decembra 2011 o spremembi Sklepa 2010/413[7] in Izvedbeni uredbi (EU) št. 1245/2011 z istega dne o izvajanju Uredbe št. 961/2010[8]. Svet je 5. decembra 2011 pritožnici poslal dopis, kateremu je priložil prepis navedenega sklepa in navedene izvedbene uredbe ter v katerem jo je obvestil, da njeno ime po ponovni preučitvi prvotnih seznamov in obravnavi pripomb, ki jih je pritožnica predstavila v korespondenci med majem in julijem 2011, ostaja na seznamih, ker je opravljala prepovedane finančne storitve za subjekte s seznamov, to dejstvo pa je po mnenju Sveta pomenilo podporo jedrskim dejavnostim Irana, nevarnim z vidika širjenja jedrskega orožja. Pritožnica je po prejemu tega dopisa ponovila zahtevo za zaslišanje, vztrajala pri pripombah in znova zahtevala ponovno preučitev vpisa.

10. Iz različnih dopisov, ki jih je banka EIH poslala Svetu,[9] je razvidno, da je, kar zadeva vse transakcije, v katere so bile vpletene iranske banke s seznamov, vedno ravnala z dovoljenjem oziroma odobritvijo in pod nadzorom Bundesbank. Banka EIH je poleg tega Svetu predstavila podrobnosti postopka ‚tretje možnosti', po katerem je po svojih navedbah opravila transakcije v zvezi s prejšnjimi dejavnostmi iranskih bank s seznamov. Ta postopek zajema „možnost, da subjekt s seznama poravna dolg, nastal zaradi obveznosti, sklenjene pred njegovo uvrstitvijo na seznam, do upnika s sedežem na ozemlju Unije, tako da nanj prenese sredstva prek subjekta, ki ni na seznamu".[10]

11. Pritožnica je 3. avgusta 2011 v sodnem tajništvu in nato po dveh prilagoditvah svojih predlogov[11] vložila ničnostno tožbo, s katero je Splošnemu sodišču predlagala, naj s takojšnjim učinkom razglasi ničnost aktov z dne 23. maja 2011, Sklepa 2011/783, Izvedbene uredbe št. 1245/2011 in Uredbe št. 267/2012 v delih, v katerih se nanašajo nanjo; razglasi, da se člen 20(1)(b) Sklepa 2010/413, člen 16(2) Uredbe št. 961/2010 in člen 23(2) Uredbe št. 267/2012 ne uporabljajo,[12] ter Svetu naloži plačilo stroškov.

12. Pritožnica je v utemeljitev tako spremenjenih predlogov navedla štiri tožbene razloge. Prvi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev obveznosti obrazložitve, pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva; drugi tožbeni razlog se je nanašal na očitno napako pri presoji, ker, prvič, Svet ni predložil dokaza o transakcijah, omenjenih v obrazložitvi aktov, zoper katere je bila vložena tožba pri Splošnem sodišču, drugič, ker pogoji za vpis imena banke EIH na sezname in njegovo ohranitev na teh seznamih niso bili izpolnjeni, in tretjič, ker Svet ni zadostno ocenil in znova preučil odločitve o vpisu na sezname; tretji tožbeni razlog se je nanašal na kršitev načel varstva zaupanja v pravo in pravnega varstva in pravice do dobrega upravljanja. Nazadnje, četrti tožbeni razlog se je nanašal na kršitev načela sorazmernosti, lastninske pravice in svobode gospodarske pobude. Pritožnica je poleg tega podala ugovor nezakonitosti člena 20(1)(b) Sklepa 2010/413, člena 16(2)(b) Uredbe št. 961/2010 in člena 23(2) Uredbe št. 267/2012.

13. Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi sprejelo drugi tožbeni razlog v zvezi z aktoma z dne 23. maja 2011. Splošno sodišče je preučilo očitek v zvezi z oceno predloga za prvotni vpis, ki jo je opravil Svet,[13] in presodilo, da mora Svet, ker je zamrznitev sredstev pritožnice predlagala država članica, preučiti upoštevnost in utemeljenost informacij in dokazov, ki so mu bili predloženi. Svet pa je sam priznal, da ni imel na voljo drugih podatkov razen predloga, predvsem pa ne drugih dokazov. Splošno sodišče je

7 — UL L 319, str. 71.

8 — UL L 319, str. 11.

9 — Glej točko 167 izpodbijane sodbe.

10 — Točka 51 izpodbijane sodbe.

11 — Prvič zaradi sprejetja aktov z dne 1. decembra 2011 (glej točko 9 teh sklepnih predlogov) in drugič zaradi sprejetja Uredbe Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 961/2010 (UL L 88, str. 1). Člen 23(2)(a) in (b) Uredbe št. 267/2012 določa zamrznitev sredstev oseb, subjektov in organov, navedenih v Prilogi IX, v kateri je navedeno ime pritožnice.

12 — V teh določbah so opredeljena merila, ki jih mora oseba ali subjekt izpolnjevati, da se njegova sredstva zamrznejo. Določajo predvsem zamrznitev sredstev tistih, ki pomagajo subjektu s seznama kršiti sistem omejevalnih ukrepov, sprejetih proti njemu.

13 — Glej točko 163 in naslednje izpodbijane sodbe.

torej sklenilo, da Svet – kar zadeva prvi vpis pritožnice na seznam – ob sprejetju aktov z dne 23. maja 2011 ni mogel preveriti utemeljenosti dokazov zoper pritožnico, navedenih v predlogu za vpis na seznam. Posledično je za nična razglasilo samo akta z dne 23. maja 2011 o prvotnem vpisu pritožnice na seznam v delih, v katerih sta se nanašala nanjo.

14. V preostalem je bila tožba zavrnjena.

II – Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

15. Banka EIH je 19. novembra 2013 vložila pritožbo zoper izpodbijano sodbo. Pritožnica Sodišču predlaga, naj razveljavi izpodbijano sodbo v navedenih točkah, razglasi ničnost treh aktov, ki jih Splošno sodišče ni razglasilo za nične, to je Sklepa 2011/783, Izvedbene uredbe št. 1245/2011 in Uredbe št. 267/2012 (v nadaljevanju: skupaj: izpodbijani akti),[14] s takojšnjim učinkom v delih, v katerih se nanašajo na banko EIH, in Svetu naloži plačilo stroškov na obeh stopnjah.

16. Svet v odgovoru na pritožbo Sodišču predlaga, naj pritožbo v celoti zavrne in pritožnici naloži plačilo njegovih stroškov.

17. Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska, ki je intervenient na prvi stopnji v podporo predlogom Sveta, v odgovoru na pritožbo Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrne.

III – Pravna analiza

18. Pritožnica v pritožbi uveljavlja štiri pritožbene razloge. S prvim pritožbenim razlogom uveljavlja napako pri uporabi prava, ki jo je Splošno sodišče domnevno storilo, ker je nepravilno sklepalo, da je pritožnica priznala, da je opravila transakcije, ki jih je Svet navedel v utemeljitev njene uvrstitve na seznama. Drugi pritožbeni razlog se nanaša na napačno uporabo prava, ker je Splošno sodišče nepravilno presodilo, da so vsebinska merila za vpis pritožnice na seznama izpolnjena. S tretjim pritožbenim razlogom uveljavlja napako pri uporabi prava, ki jo je storilo Splošno sodišče, ko je zavrnilo tožbeni razlog, ki se je nanašal na kršitev varstva zaupanja v pravo in načela pravne varnosti. Nazadnje, četrti pritožbeni razlog se nanaša na napačno uporabo prava, ker je Splošno sodišče presodilo, da se pritožnica ne more sklicevati na člen 32(2) Uredbe št. 961/2010.

A – *Prvi pritožbeni razlog in prvi del drugega pritožbenega razloga: napačna uporaba prava, ker je Splošno sodišče nepravilno menilo, da je pritožnica priznala, da je opravila transakcije, ki jih je Svet navedel v obrazložitvi izpodbijanih aktov*

1. Trditve pritožnice

19. Pritožnica v okviru prvega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče nepravilno menilo, da je prepozno navedla trditev, s katero je zanikala opravljanje transakcij, omenjenih v obrazložitvi odločitev o vpisu banke EIH na sezname oseb ali subjektov, za katere veljajo zadevni omejevalni ukrepi, in njeni ohranitvi na teh seznamih, saj je ta očitek navedla že v fazi tožbe in nato znova v repliki – kot dokazuje poročilo za obravnavo – v vsakem primeru pa popolnoma v skladu s členom 48(2) Poslovnika Splošnega sodišča. Sicer pa naj Svet ne bi izpodbijal dopustnosti trditve, ki naj bi jo bilo torej treba

14 — Med izpodbijanimi akti je le v Uredbi št. 267/2012 izrecno ponovljena obrazložitev, omenjena ob prvotnem vpisu (to je v aktih z dne 23. maja 2011). Vendar, ker sta Sklep 2011/783 in Izvedbena uredba št. 1245/2011 akta, ki potrjujeta akta iz maja 2011, bom v nadaljevanju štel, da je v njih implicitno ponovljena obrazložitev iz aktov z dne 23. maja 2011, in torej govoril o „obrazložitvi izpodbijanih aktov“.

v teh okoliščinah šteti za dopustno. Pritožnica iz tega sklepa, da mora Sodišče znova preučiti prvi in drugi tožbeni razlog, ki ju je navedla pred Splošnim sodiščem, in pri tem pravilno upoštevati dejstvo, da v nasprotju s predpostavko, iz katere je izhajalo Splošno sodišče, ni priznala, da je opravila zadevne transakcije.

20. Zaradi te prvotne predpostavke naj bi bilo nepravilno celotno razlogovanje Splošnega sodišča, ki se nanaša, prvič, na zadostnost obrazložitve in spoštovanje pravice do obrambe – prvi tožbeni razlog, naveden na prvi stopnji – in drugič, na očitno napako pri presoji Sveta, ki ni predložil dokaza o transakcijah, omenjenih v obrazložitvi izpodbijanih aktov – prvi del drugega tožbenega razloga, navedenega na prvi stopnji.

21. Banka EIH v tem okviru navaja, prvič, da na podlagi obrazložitve izpodbijanih aktov ni mogla ugotoviti povezave s transakcijami, opravljenimi po postopku tretje možnosti, saj Svet tudi sam ni nikoli uspel dokazati povezave med temi transakcijami in transakcijami, omenjenimi v obrazložitvi. Banka EIH je zgolj razkrila vse transakcije, ki jih je opravila, in poudarila, da so nekatere po njenem mnenju izključene s področja uporabe omejevalnih ukrepov, da je Bundesbank nekatere odobrila in nekatere druge dovolila, da pa banka EIH zato ni mogla ugotoviti, katera ravnanja se ji očitajo z drugim primerom [15] v povezavi s prvim [16] in četrtim [17] primerom.

22. Drugič, banka EIH trdi, da ponovna preučitev vpisa, ki jo je opravil Svet, ni bila ustrezna, saj Svet ni nikoli predložil dokazov, čeprav je zanikala obstoj transakcij, omenjenih v obrazložitvi izpodbijanih aktov. Kratek odgovor, ki ga je Svet poslal banki EIH, potem ko je poslala pripombe glede vpisa na seznam, ne more pomeniti ponovne preučitve odločitve o vpisu. V nasprotju s tem, kar je bilo presojeno v točki 99 izpodbijane sodbe, Splošno sodišče iz tega ni moglo sklepati, da je Svet izrecno zavrnil trditve pritožnice, saj jih je treba izpodbijati z dokazi, ki se nanašajo na same transakcije.

23. Prav zato, ker Svet ni nikoli predložil dokazov o teh transakcijah in ker banka EIH ni nikoli priznala, da jih je opravila, ni mogoče za nobeno od trditev v obrazložitvi šteti, da je dokazana, to pa je v nasprotju z zahtevami iz sodne prakse. [18] Zato je treba izpodbijane akte razglasiti za nične.

2. Analiza

24. Pritožnica se na koncu včasih okorne utemeljitve sklicuje na napačno uporabo prava, ki pa je ni pravno opredelila.

25. Najprej je treba opozoriti, da „Sodišče ni pristojno niti za ugotavljanje dejanskega stanja in načeloma niti za presojo dokazov, ki jih je [Splošno sodišče] sprejelo za utemeljitev tega dejanskega stanja. Če so bili namreč ti dokazi pravilno pridobljeni in če so bila spoštovana splošna pravna načela ter pravila postopka glede dokaznega bremena in izvajanja dokazov, je samo [Splošno sodišče] pristojno za presojo vrednosti, ki jo je treba pripisati predloženim dokazom. Ta presoja torej – razen če gre za izkrivljanje teh dokazov – ni pravno vprašanje, ki je predmet nadzora Sodišča“. [19]

15 — To je s tem, da je banka EIH avgusta 2010 vzpostavila sistem, ki bi omogočil redna plačila bankama Bank Saderat London in Future Bank Bahrain, ki bi zaobšla sankcije Unije.

16 — To je s tem, da je banka EIH v začetku avgusta 2010 najprej zamrznila račune Bank Saderat Iran in Bank Mellat, preden je znova začela poslovati v eurih s tema bankama s seznamov in pri tem uporabljala račune, ki jih je imela pri neimenovani iranski banki.

17 — To je s tem, da se je banka Post Bank leta 2009 prek banke EIH izognila sankcijam, česar del je bilo tudi opravljanje transakcij za Bank Sepah, ki je uvrščena na seznam ZN.

18 — Pritožnica v zvezi s tem navaja sodbi Fulmen/Svet (T-439/10 in T-440/10, EU:T:2012:142, točke od 95 do 104) ter Komisija in drugi/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točke od 119 do 121).

19 — Sodba Trubowest Handel in Makarov/Svet in Komisija (C-419/08 P, EU:C:2010:147, točka 31 in navedena sodna praksa).

26. Bolj se nagibam k temu, da bi utemeljitev, ki jo je banka EIH navedla v okviru tega prvega pritožbenega razloga in prvega dela drugega pritožbenega razloga, razlagal tako, da od Sodišča zahteva, naj ugotovi izkrivljanje dokazov, saj je Splošno sodišče po mnenju banke EIH nepravilno menilo, da informacije v njenih pisanjih in zlasti informacije v prilogah k tožbi pomenijo priznanje resničnosti transakcij, ki jih je Svet navedel v obrazložitvi izpodbijanih aktov.

27. Čeprav je v skladu z ustaljeno sodno prakso izkrivljanje dokazov, predloženih sodišču na prvi stopnji, predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbe, je treba spomniti, da „mora biti tako izkrivljanje očitno iz listin v spisu, ne da bi bilo treba na novo presojati dejstva in dokaze“. [20] Poleg tega mora to dokazati tisti, ki ga zatrjuje, ker je treba v pritožbi navesti pravne trditve, ki posebej utemeljujejo predlog. [21]

28. Ob domnevi, da je mogoče ta pogoja šteti za izpolnjena, utemeljitev banke EIH ne more očitno razkrivati izkrivljanja dokazov, ampak je njen namen doseči, da Sodišče poda novo presojo navedenih dokazov, kar pa ni v njegovi pristojnosti.

29. Predvsem pa zgolj branje prilog k vlogi, s katero se je postopek začel, v katerih so med drugim seznami transakcij, ki jih je banka EIH predvsem med letoma 2010 in 2011 [22] opravila s subjekti, navedenimi v obrazložitvi izpodbijanih aktov, to je z bankami Bank Mellat, Bank Sepah, Bank Saderat Iran, Bank Saderat plc, Future Bank of Bahrain in Postbank of Iran, je lahko Splošno sodišče upravičeno spodbudilo k sklepanju, da resničnost transakcij ni sporna. Poleg tega je iz pisanj pritožnice jasno razvidno, da obrazložitev izpodbijanih aktov pred Splošnim sodiščem in Sodiščem izpodbija predvsem z zatrjevanjem zakonitosti transakcij, za katere ne zanika – vsaj ne v pisanjih pred Splošnim sodiščem – da jih je opravila s subjekti s seznamov, saj jih je Bundesbank dovolila oziroma odobrila ali pa so zunaj področja uporabe omejevalnih ukrepov.

30. Iz izpodbijane sodbe pa je razvidno prav to, da je Splošno sodišče menilo, da je banka EIH v pisanjih priznala izvedbo transakcij, v katere so bile vpletene banke s seznamov, vendar je pri tem pojasnila, da so bile zakonite, ter da je šele na obravnavi zanikala sodelovanje pri transakcijah, kakršne so omenjene v obrazložitvi izpodbijanih aktov, ter obstoj povezav med navedenimi transakcijami in dejansko opravljenimi transakcijami. Splošno sodišče je torej zadnjo trditev upravičeno štelo za novo in zato nedopustno, saj banka EIH v fazi pisnega postopka ni trdila, da transakcije, ki jih je navedla ter ki jih je opravila z istimi partnerji, kot so bili imenovani v obrazložitvi izpodbijanih aktov, v istem obdobju, kot je navedeno v njej, niso bile povezane s transakcijami, omenjenimi v obrazložitvi. Splošno sodišče je zato menilo, da je med strankama sporna le zakonitost oziroma nezakonitost opravljenih transakcij, ne pa njihova resničnost. Ker očitana dejstva – transakcije, omenjene v obrazložitvi – niso sporna, ampak je sporna le njihova nezakonitost, Svetu ni mogoče očitati, da ni nikoli predložil dokaza o obstoju takih transakcij in da se je osredotočil le na dokazovanje njihove nezakonitosti glede na upoštevno zakonodajo Unije. [23]

31. Ker zgornja analiza ni razkrila nobenega izkrivljanja, ki naj bi ga storilo Splošno sodišče, je treba prvi pritožbeni razlog in prvi del drugega pritožbenega razloga zavrniti. Sodišču v tej fazi analize torej ni treba spremeniti razlogovanja, ki ga je Splošno sodišče izpeljalo v okviru prvega in drugega tožbenega razloga, ki sta mu bila predložena.

20 — Sodba Trubowest Handel in Makarov/Svet in Komisija (EU:C:2010:147, točka 32 in navedena sodna praksa).

21 — Glej točko 53 sklepnih predlogov in v njih navedeno sodno prakso, ki sem jih predstavil v zadevi Trubowest Handel in Makarov/Svet in Komisija (C-419/08 P, EU:C:2009:678).

22 — To je v obdobju, ki je omenjeno v obrazložitvi izpodbijanih aktov (z izjemo četrtega primera, ki se nanaša na leto 2009).

23 — Glej točke od 114 do 118 izpodbijane sodbe.

B – *Drugi del drugega pritožbenega razloga: napačna uporaba prava, ker je Splošno sodišče nepravilno menilo, da je banka EIH izpolnjevala merila za uvrstitev na seznam*

1. Trditve pritožnice

32. Pritožnica z drugim delom drugega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče v točkah od 121 do 159 izpodbijane sodbe nepravilno presodilo, da ni dokazala, da so bile vse transakcije, ki jih je opravila s sankcioniranimi bankami, opravljene na podlagi dovoljenja oziroma odobritve Bundesbank ali pa izključene s področja uporabe sistema sankcij, tako da te transakcije niso mogle upravičiti vključitve njenega imena na seznama oseb in subjektov, katerih sredstva je treba zamrzniti.

33. Utemeljitev, ki jo razvija v okviru tega dela drugega pritožbenega razloga, se nanaša na, prvič, transakcije, ki so bile domnevno izključene s področja uporabe omejevalnih ukrepov, drugič, transakcije, ki so bile domnevno dovoljene, in tretjič, transakcije, ki so bile opravljene po postopku tretje možnosti.

a) Transakcije, ki so bile domnevno izključene s področja uporabe omejevalnih ukrepov

34. Banka EIH izpodbija to, da je Splošno sodišče na podlagi člena 44(1) svojega poslovnika za nedopustno štelo trditev, da so bile nekatere transakcije, med drugim izvedena plačila na zamrznjene račune subjektov s seznamov, izključene s področja uporabe omejevalnih ukrepov in torej zato z njimi ni bilo mogoče utemeljiti uvrstitve pritožnice na seznam oseb in subjektov, katerih sredstva je treba zamrzniti.

b) Transakcije, ki so bile domnevno dovoljene

35. Pritožnica v tem primeru zatrjuje, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je presodilo, da ni predložila dovolj dokazov o dovoljenjih, izdanih na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 423/2007 z dne 19. aprila 2007 o omejevalnih ukrepih proti Iranu[24] in nato na podlagi Uredbe št. 961/2010[25] za transakcije, opravljene po začetku veljavnosti te uredbe. Pritožnica v bistvu navaja, da Splošno sodišče ni pravilno razumelo vsebine ene od prilog k njeni vlogi, s katero se je postopek začel, katere spremenjena različica pa je vsebovala dovoljenja, izdana na podlagi člena 9 Uredbe št. 423/2007 (za transakcije, opravljene med 2. septembrom 2010 in 27. oktobrom 2010), in dovoljenja, izdana na podlagi člena 18 Uredbe št. 961/2010 (za poznejše transakcije). Splošno sodišče pritožnici ne bi smelo očitati, da ni predložila dovoljenj za transakcije, opravljene pred 2. septembrom 2010, ki so omenjene v izpodbijanih aktih, ker je Bundesbank sama zatrdila, da za transakcije, opravljene po postopku tretje možnosti, v zvezi s prejšnjimi dejavnostmi ni potrebno nobeno dovoljenje. Ker je Splošno sodišče pred tem presodilo,[26] da Svet sprejetja omejevalnih ukrepov ne more utemeljiti s transakcijami, ki so bile dovoljene v skladu z Uredbo št. 423/2007 ali Uredbo št. 961/2010, naj bi banka EIH s predloženo prilogo želela predvsem dokazati, da so bile transakcije, ki jih je Svet omenil v obrazložitvi izpodbijanih aktov in so se nanašale na obdobje po 2. septembru 2010, dovoljene, saj Svet poleg tega ni niti navedel niti dokazal, da se je oprl na transakcije, ki niso bile dovoljene. Če pa se je oprl samo na dovoljene transakcije, ni mogel sprejeti odločitve o uvrstitvi pritožnice na seznam le iz tega razloga. Poleg tega je banka EIH predložila le primere dovoljenj na podlagi člena 21 Uredbe št. 961/2010 za transakcije, opravljene po 2. septembru 2010, vendar so bile vse transakcije, opravljene po postopku tretje možnosti, za katere se je zahtevalo dovoljenje na podlagi navedenega člena, ustrezno dovoljene.

24 — UL L 103, str. 1.

25 — Ker so bile transakcije, omenjene v obrazložitvi izpodbijanih aktov, opravljene v letih 2009 in 2010, je treba njihovo zakonitost preučiti tako z vidika Uredbe št. 423/2007 kot z vidika Uredbe št. 961/2010, ki je začela veljati 27. oktobra 2010.

26 — Glej točko 129 izpodbijane sodbe.

Niti Svet niti Splošno sodišče nista zahtevala več dokazov in banki EIH ni bilo treba dokazati vsakega dovoljenja na podlagi nobenega pravnega načela ali pravila. Splošno sodišče je torej nepravilno presodilo, da so bili primeri dovoljenj, ki jih je predložila banka EIH, nezadostni za dokaz trditve, da so bile vse transakcije, opravljene po 2. septembru 2010, zakonite.

c) Transakcije, opravljene po postopku tretje možnosti

36. Nazadnje, pritožnica trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je presodilo, da so transakcije, opravljene po postopku tretje možnosti, nezakonite. V zvezi s tem navaja tri sklope trditev.

37. Prvič, banka EIH navaja, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je sklepalo, da odobritve, ki jih je Bundesbank izdala za transakcije, ki jih je banka EIH opravila po postopku tretje možnosti in so se nanašale na prejšnje dejavnosti, ki jih je izvajala s sankcioniranimi bankami, niso bile zakonite, ker je Bundesbank te izdala na splošno, čeprav je bilo mogoče zanje izdati le dovoljenja v vsakem primeru posebej v skladu z uredbama št. 423/2007 in št. 961/2010. Po eni strani banka EIH Splošnemu sodišču očita, da je po uradni dolžnosti postavilo to vprašanje nujnosti dovoljenja v vsakem primeru posebej, ki med strankama ni bilo sporno, saj je Svet trdil le, da mu ni nič preprečevalo, da bi se za vpis pritožnice na seznam oseb in subjektov, katerih sredstva je bilo treba zamrzniti, oprl na dejanja, pa čeprav dovoljena. Po drugi strani in podredno banka EIH navaja, da splošne odobritve transakcij niso izrecno izključene z upoštevnimi določbami uredb št. 423/2007 in 961/2010, in se opira na primere iz prakse britanskega Treasury, ki je hkrati opravljalo presoje v vsakem primeru posebej in izdajalo splošne odobritve. V vsakem primeru so za odločitev, da dovoljenje ni potrebno, pristojni nacionalni organi. Kadar ti odločajo o vlogi za izdajo dovoljenja na podlagi členov 7 in 9 Uredbe št. 423/2007 ali členov 18 in 21 Uredbe št. 961/2010, morajo najprej preveriti, ali je dovoljenje potrebno, nato presoditi, ali je treba navedeno dovoljenje izdati, in nazadnje odločiti, ali je treba v dovoljenju določiti pogoje. Nacionalni organi so bili pooblaščeni za predhodno oceno, ali se na primer uporablja člen 7 Uredbe št. 423/2007, in če je eden od teh nacionalnih organov odločil, da ni tako, je to pomenilo, da se ne zahteva nobeno dovoljenje, in je bilo treba šteti, da je organ dal odobritev. Navedeni organ je o tem obvestil gospodarski subjekt, ki je moral biti potem deležen enakega varstva, kot če bi dobil dovoljenje, to je, ni smel biti več v nevarnosti, da bi bil zaradi zadevne transakcije uvrščen na seznam. Svet torej ni mogel naložiti omejevalnih ukrepov zaradi transakcij, opravljenih v skladu s postopkom, ki ga je odobril nacionalni organ, če je bil ta organ pristojen za odobritev na podlagi Uredbe št. 423/2007 ali Uredbe št. 961/2010. Poleg tega niti Svet niti Komisija nista nikoli navedla, da je Bundesbank ravnala nepravilno, prav tako nista od nje zahtevala, naj prekliče dovoljenje. Bundesbank je na lastno pobudo na podlagi izpodbijane sodbe napovedala spremembo svoje prakse in zahtevala, da se odtlej za transakcije, ki se opravijo po postopku tretje možnosti, vložijo vloge za izdajo dovoljenja. Zato je uvrstitev banke EIH na seznam zaradi transakcij, opravljenih po postopku tretje možnosti, nezakonita. Ker je Splošno sodišče prišlo do nasprotnega sklepa na podlagi domnevne nezakonitosti splošnih odobritev in odločilo, da take presoje ne morejo zavezovati Sveta, je storilo resno napako.

38. Drugič, banka EIH navaja, da je Splošno sodišče storilo napako s tem, da je sklenilo, da dovoljenja, ki jih je Bundesbank izdala na podlagi člena 21 Uredbe št. 961/2010, ne potrjujejo zakonitosti transakcij, opravljenih po postopku tretje možnosti. Čeprav je pravilno trditi – kot je storilo Splošno sodišče – da se morajo subjekti, ki niso na seznamu, prepričati o zakonitosti transakcij, opravljenih po postopku tretje možnosti, in po potrebi zahtevati dovoljenje na podlagi členov od 16 do 19 in 21 Uredbe št. 961/2010, ter da dovoljenja, dobljena na podlagi navedenega člena 21, ki pomeni omilitev načela zamrznitve sredstev, gospodarskemu subjektu zagotavljajo skladnost načrtovane transakcije s to uredbo, pa prenosi, opravljeni na tej podlagi, ne smejo omogočiti izogibanja omejevalnim ukrepom, kot je prepovedano s členom 16(4) Uredbe št. 961/2010. Ob upoštevanju tega gospodarskemu subjektu ni mogoče očitati, da je – potem ko je podrobnosti načrtovane transakcije v celoti razkril nacionalnemu organu, pristojnemu za izdajo dovoljenj, in pridobil potrebno dovoljenje – „zavestno in namerno

sodelova[l] pri dejavnostih, katerih namen ali učinek je neposredno ali posredno izogibanje […] ukrepom“ zamrznitve sredstev. Svet torej sprejetja omejevalnih ukrepov proti pritožnici ni mogel utemeljiti s transakcijami, dovoljenimi na podlagi člena 21 Uredbe št. 961/2010, in ker ni trdil, da se je oprl na transakcije, ki niso bile dovoljene, je bilo treba prvi, drugi in tretji primer iz obrazložitve šteti za nezakonite.

39. Tretjič, pritožnica v bistvu po eni strani navaja nov očitek, in sicer, da je Splošno sodišče menilo, da je „zavestno in namerno“ sodelovala pri dejavnosti, katere namen ali učinek je bil izogibanje omejevalnim ukrepom. Trdi, da je Splošno sodišče to okoliščino navedlo po uradni dolžnosti, ne da bi o tem stranki razpravljali. Podredno navaja, da Splošno sodišče – ker, prvič, za transakcije niso bila potrebna dovoljenja, drugič, so bile odobrene ali tretjič, so bile dovoljene na podlagi člena 21 Uredbe št. 961/2010 – ni moglo presoditi, da je bilo sodelovanje banke EIH pri izogibanju omejevalnim ukrepom „zavestno in namerno“, kot se sicer za vpis na seznam zahteva v členu 16(4) Uredbe št. 961/2010, zlasti ker je banka EIH dobila zagotovila Bundesbank o zakonitosti zadevnih transakcij. Od banke EIH naj ni bi bilo mogoče zahtevati, naj dokaže, da ni kršila člena 16(4) navedene uredbe. Prav tako naj banki EIH ne bi bilo mogoče očitati, da ni zahtevala izčrpnejših informacij od Bundesbank v zvezi z načrtovanimi transakcijami. Ta trditev, ki je bila prvič navedena v izpodbijani sodbi, je bila namreč omenjena po uradni dolžnosti brez razprave med strankama. Poleg tega je banka EIH prejela izvedensko mnenje pristojnega nacionalnega organa, v obravnavanem primeru Bundesbank, ki je večkrat ponovil svoje stališče. Banka EIH je bila v rednih stikih s tem organom, kar je sicer dokazala, vendar je Splošno sodišče očitno napačno presodilo kronologijo stikov z Bundesbank. Obveznost pozornega spremljanja, ki je bila naložena pritožnici, je veljala za iranske fizične in pravne osebe, nikakor pa ne za informacije in zagotovila, ki jih je dala sama Bundesbank. Pritožnica po drugi strani Splošnemu sodišču očita, da je kot dokaz nepravilno zavrnilo tri dopise avstrijske narodne banke, ki jih je predložila banka EIH, čeprav je bilo v njih potrjeno stališče Bundesbank v zvezi s transakcijami, opravljenimi po postopku tretje možnosti za prejšnje dejavnosti, in bi bilo torej iz njih razvidno, da so se s tem stališčem strinjali tudi Svet, države članice in pravna služba Evropske komisije. Nazadnje, pritožnica izpodbija ugotovitve, ki jih je Splošno sodišče izpeljalo iz revizijskih poročil, ki jih je predložila. Splošno sodišče tako ne bi smelo relativizirati dokazne moči navedenih poročil z obrazložitvijo, da temeljijo le na analizi vzorcev transakcij, čeprav je to običajna praksa na tem področju. Splošno sodišče naj tudi ne bi upoštevalo dejstva, da sta bila dva nadzornika Bundesbank na kraju samem, to je v banki EIH, zaradi rednega poročanja zveznemu uradu za finančni nadzor. Poleg tega je Splošno sodišče ugotovilo le, da je v enem od poročil izrecno poudarjeno, da bi transakcije, opravljene v okviru postopka tretje možnosti, lahko ogrozile namene politike sankcij Unije,[27] čeprav je bilo v istem poročilu poleg tega zatrjeno, da „glede na naslednje ugotovitve in priporočila ter s pridržkom možnosti dodatnih preverjanj v posameznih primerih menimo, da postopki, ki jih banka EIH uporablja za upoštevanje uredb o sankcijah, izpolnjujejo zakonske zahteve“.[28] Ugotovitve Splošnega sodišča v zvezi z dejstvi, povezanimi z revizijskimi poročili, bi bilo torej treba razveljaviti, saj naj bi bile nezdružljive z dokumenti, vloženimi v spis, in naj bi bile posledično očitno bistveno netočne. Splošno sodišče naj bi napačno uporabilo pravo, ko je presodilo, da se s postopkom tretje možnosti krši prepoved izogibanja omejevalnim ukrepom, določena v členu 16(4) Uredbe št. 961/2010.

40. Iz vseh zgoraj navedenih razlogov pritožnica trdi, da je Splošno sodišče nepravilno presodilo, da izpolnjuje pogoje iz člena 16 Uredbe št. 961/2010, da se ji lahko naložijo omejevalni ukrepi.

27 — Glej točko 156 izpodbijane sodbe.

28 — Pritožnica se tu opira na točko 151 poročila, ki ga je 23. decembra 2010 pripravila družba za svetovanje (glej točko 85 pritožbe).

2. Analiza

a) Transakcije, ki so bile domnevno izključene s področja uporabe omejevalnih ukrepov

41. Iz točk 145 in 146 izpodbijane sodbe je razvidno, da je Splošno sodišče s presojo, da je pritožnica le zatrdila, da so bile nekatere transakcije izključene s področja uporabe omejevalnih ukrepov, ne da bi to utemeljila, to trditev štelo za nedopustno na podlagi člena 44(1) Poslovnika. Poleg tega je Splošno sodišče, potem ko je na obravnavi dobilo pojasnila pritožnice, menilo, da je treba trditev, po kateri je odobritev, ki jo je izdala Bundesbank, temeljila na tem, da je transakcije, opravljene po postopku tretje možnosti, štela za izključene s področja uporabe omejevalnih ukrepov, analizirati v okviru preučitve transakcij, ki so bile domnevno odobrene in opravljene po navedenem postopku.

42. Strinjam se z analizo Splošnega sodišča.

43. Iz ustaljene sodne prakse namreč izhaja, da sta v skladu s členom 44(1)(c) Poslovnika Splošnega sodišča predmet postopka in kratek povzetek tožbenih razlogov bistveni informaciji, ki morata biti navedeni v vlogi, s katero se postopek začne, in da morata biti v tej vlogi predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov navedena dovolj natančno, da je sodišču Unije omogočen nadzor.[29] Tako je razlog, ki se nanaša na vsebinsko zakonitost sporne odločitve, načeloma mogoče preizkusiti, le če je bil naveden.[30]

44. V zvezi s tem bom ugotovil le, da je v tožbi, vloženi pri Splošnem sodišču, primer plačil, izvedenih na zamrznjene račune subjektov s seznamov, omenjen le v opombi.[31] Člen 11 Uredbe št. 423/2007, na katerega banka EIH, kot se zdi, opira trditev, ki jo je navedla v okviru pritožbe, ni omenjen – če se ne motim – niti v tožbi niti v repliki, ki jo je pritožnica vložila v postopku na prvi stopnji. Temu členu enakovredna določba v Uredbi št. 961/2010, to je člen 20 navedene uredbe,[32] je navedena le v delu tožbe, ki se nanaša na opis upoštevne zakonodaje Unije.[33] V vsakem primeru banka EIH prav tako ni opredelila transakcij, ki bi po njenem mnenju lahko spadale na področje uporabe teh dveh določb. V točki 42 tožbe je omenila le transakcije, „izključene iz zakonodaje o omejevalnih ukrepih proti Iranu“, ne da bi navedla več podrobnosti.[34]

45. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da tožba, ki jo je banka EIH vložila pri Splošnem sodišču, ni vsebovala nobenega tožbenega razloga, dela ali celo trditve, ki bi bili ustrezno podprti s teorijo, po kateri bi bile transakcije, opravljene na zamrznjene račune subjektov s seznamov, izključene s področja uporabe omejevalnih ukrepov.

46. Splošno sodišče je torej upravičeno ugotovilo, da ta trditev ni dopustna na podlagi člena 44(1) Poslovnika.

29 — Sodba Francija/Komisija (C-559/12 P, EU:C:2014:217, točki 38 in 39).

30 — Sodba Rousse Industry/Komisija (C-271/13 P, EU:C:2014:175, točka 18).

31 — Glej opombi 6 in 37 vloge, s katero se je postopek začel.

32 — Iz člena 11 Uredbe št. 423/2007 in člena 20 Uredbe št. 961/2010 v bistvu izhaja, da obveznost zamrznitve sredstev oseb in subjektov, uvrščenih na sezname, finančnim institucijam, ki prejemajo sredstva, ki jih nakaže tretja oseba, ne preprečuje knjiženja prilivov na zamrznjene račune, če se tudi ti prilivi zamrznejo. Enako velja za prilive na zamrznjenih računih, kot so obresti, dohodki na teh računih ali plačila, ki jih oseba ali subjekt s seznama prejme na podlagi pogodb, sporazumov ali obveznosti, ki so bili sklenjeni ali so nastali pred uvrstitvijo navedene osebe ali subjekta na seznam. Za izpolnitev plačila osebe ali subjekta s seznama na podlagi pogodbe, sporazuma ali obveznosti, ki so bili sklenjeni ali so nastali pred njegovo uvrstitvijo na seznam, pa se lahko dovoli sprostitev sredstev pod strogimi pogoji, ki so bili določeni v členu 9 Uredbe št. 423/2007 in členu 18 Uredbe št. 961/2010.

33 — Glej točko 15 navedene tožbe.

34 — Zaradi celostne obravnave napotujem tudi na točko 7 navedene tožbe, ki vsebuje le predstavitev naslova različnih tožbenih razlogov.

b) Transakcije, ki so bile domnevno dovoljene

47. Prvič, pritožnica s trditvami v zvezi s tem izpodbija presojo Splošnega sodišča glede Priloge A19 k vlogi, s katero se je postopek začel, ki jo je vložila in v kateri je – naj spomnim [35] – seznam transakcij, ki jih je banka EIH med letoma 2010 in 2011 opravila z bankami, omenjenimi v obrazložitvi izpodbijanih aktov, [36] ter glede njene priloge A20, v kateri je med drugim deset primerov dovoljenj, ki so bila banki EIH izdana na podlagi člena 21(4) Uredbe št. 961/2010. [37]

48. V skladu z zgoraj omenjenimi načeli sodne prakse [38] mora biti izkrivljanje dokazov, da bi bilo lahko grajano v okviru pritožbe, očitno iz listin v spisu, ne da bi bilo treba na novo presojati dejstva.

49. Omejil se bom na ugotovitev, da sta bili najstarejši domnevno dovoljeni transakciji, ki sta predstavljeni v prilogi, opravljeni 27. julija 2010 in 6. oktobra 2010, medtem ko so bile vse druge transakcije opravljene po 27. oktobru 2010, ko je začela veljati Uredba št. 961/2010. Vendar se po eni strani najmanj eden od primerov, ki jih je Svet omenil v obrazložitvi izpodbijanih aktov, nanaša na transakcije, ki so bile opravljene leta 2009, po drugi strani pa se navedena obrazložitev nanaša na transakcije, ki so bile opravljene ne le „leta 2009“, ampak tudi „[v začetku] avgusta 2010“, „avgusta 2010“ in „oktobra 2010“, to je v obdobjih, za katera je bila navedena le ena transakcija. Poleg tega je treba ob branju Priloge A20 ugotoviti, da je banka EIH – kot je Splošno sodišče pravilno opozorilo – predložila le primere dovoljenj, ki so bila vsa izdana po 1. juliju 2011. [39]

50. Splošno sodišče je tako lahko za ta le delni dokazni predlog pravilno menilo, da ne zadostuje za dokaz, da so bile *vse* transakcije iz let 2009 in 2010, navedene v obrazložitvi izpodbijanih aktov, zakonite.

51. Drugič, trditve pritožnice temeljijo na napačnem razumevanju izpodbijane sodbe. Razlogovanje v tej sodbi je mogoče povzeti tako. Ker je Splošno sodišče presodilo, da Svet sprejetja omejevalnih ukrepov ni mogel utemeljiti z dovoljenimi transakcijami, bi bilo za banko EIH dovolj predložiti dokaz, da so bile transakcije, omenjene v obrazložitvi, dovoljene, da bi se ugotovila nezakonitost njene uvrstitve na seznam oseb in subjektov, katerih sredstva je treba zamrzniti. Stališče Splošnega sodišča pa je nekoliko drugačno, ker je po njegovem mnenju dovoljena transakcija lahko podlaga za sprejetje omejevalnih ukrepov, le če je bilo dovoljenje izdano *popolnoma v skladu* z zadevno uredbo. [40] Zato zgolj predložitev dovoljenj v nobenem primeru ne bi zadostovala kot jamstvo zakonitosti zadevnih transakcij. K temu se bom sicer vrnil ob preučitvi trditev pritožnice v zvezi s transakcijami, opravljenimi po postopku tretje možnosti.

c) Transakcije, opravljene po postopku tretje možnosti

i) Zakonitost splošnih odobritev

52. Najprej je treba zavrniti trditev pritožnice, ki Splošnemu sodišču očita, da je po uradni dolžnosti in brez razprave med strankama obravnavalo vprašanje, ali je bilo za vsako od načrtovanih transakcij namesto splošne odobritve potrebno dovoljenje v vsakem primeru posebej. Banka EIH v pisanjih priznava, da je pisno odgovorila na to vprašanje, ki ji ga je poslalo Splošno sodišče: „[k]akšna je, glede na določbe Uredbe [št. 423/2007], po vašem mnenju pravna vrednost odobritve postopka, kot je postopek ‚tretje možnosti‘, ki jo poda pristojni nacionalni organ […]?“ Iz te formulacije vprašanja je

35 — Glej točko 29 teh sklepnih predlogov.

36 — Glej točko 29 teh sklepnih predlogov.

37 — V zvezi s tem členom glej točko 61 in naslednje teh sklepnih predlogov.

38 — Glej točki 25 in 27 teh sklepnih predlogov.

39 — Glej točko 147 izpodbijane sodbe.

40 — Glej točko 129 izpodbijane sodbe. Pritožnica sicer meni, da je ta trditev, navedena v izpodbijani sodbi, očitno točna (glej točko 44 pritožbe).

jasno razvidno, da je Splošno sodišče opozorilo na dejstvo, da gre za odobritev postopka, in ne posameznih transakcij. Kot je opozoril Svet, sta imeli stranki manevrski prostor pri pripravi stališča do tega vprašanja. Poleg tega je Splošno sodišče odgovora na to pisno vprašanje prejelo in ju poslalo strankama januarja 2013, medtem ko je bila obravnava 20. februarja 2013. Z drugimi besedami, banka EIH je lahko na obravnavi znova izkoristila priložnost za razpravo o pravni vrednosti odobritve in natančneje o tem, ali je „odobritev“ mogoče šteti za posamično odločitev nacionalnih organov v smislu Uredbe št. 423/2007, kar je Svet izpodbijal v pisnem odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča.

53. Glede vsebine vprašanja je treba ugotoviti, da Splošno sodišče pri analizi ni napačno uporabilo prava. Naj se za trenutek vrnem k besedilu in smislu uredb št. 423/2007 in št. 961/2010.

54. Ti uredbi določata načelo zamrznitve sredstev oseb in subjektov, uvrščenih na sezname,[41] preden z odstopanjem, torej z izjemo, določata različne primere sprostitve teh sredstev.[42] Ta odstopanja „lahko“[43] dovolijo pristojni nacionalni organi,[44] katerih naloga je torej preveriti, ali so izpolnjeni vsi pogoji, ki se zahtevajo za sprostitev sredstev.

55. Pristojni nacionalni organ lahko v bistvu dovoli sprostitev, če je sredstva treba nakazati na podlagi sodnega, upravnega ali arbitražnega zasega ali pravne, upravne ali arbitražne odločbe, izdane pred določenim datumom,[45] ali če je zadevni subjekt za izpolnitev plačila sklenil pogodbo ali sporazum ali pa je obveznost nastala pred uvrstitvijo tega subjekta na seznam,[46] ali celo če je sprostitev potrebna za zadovoljevanje osnovnih potreb osebe, plačilo honorarjev in stroškov storitev za redno hranjenje ter vodenje računov ali izrednih izdatkov.[47] Iz vseh teh določb je razvidno, da je zakonodajalec Unije želel, da se za vsako načrtovano transakcijo izda posamično dovoljenje, pri čemer se navedene določbe nanašajo na „plačilo“[48] ali „dovoljenje“.[49] Poleg tega se z izdajo dovoljenja, ki je izjema od načela zamrznitve, zahteva, da se pristojni nacionalni organ prepriča, da načrtovana sprostitev izpolnjuje vse zahtevane pogoje iz uredbe. Presoja v vsakem primeru posebej je torej očitno potrebna.

56. Splošno sodišče je torej v točki 128 izpodbijane sodbe pravilno presodilo, da členi od 8 do 10 Uredbe št. 423/2007 in členi od 17 do 19 Uredbe št. 961/2010 „pristojnim nacionalnim organom ne dovoljujejo izdaje splošne odobritve za neko skupino transakcij, za katere bi morali zadevni subjekti sicer pridobiti dovoljenje v vsakem primeru posebej“.

57. Banka EIH vseeno trdi, da zadevni uredbi ne izključujeta izrecno teh splošnih odobritev in da je to običajna praksa, ki jo poleg Bundesbank uporabljajo tudi drugi nacionalni organi, posebej britanski Treasury. Ker gre za izjemo od načela zamrznitve sredstev, ki ga je treba zaradi same narave razlagati strogo, po eni strani ni mogoče trditi, da je to, kar ni izrecno izključeno, dovoljeno. Poleg tega, da so bili trditve in dokazni predlog v zvezi s prakso britanskega Treasury navedeni prepozno, saj niso bili predloženi Splošnemu sodišču, čeprav je imela banka EIH vse možnosti, da bi to storila, predvsem v pisnem odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča,[50] pa po drugi strani ostaja brezpredmetno sklicevati se na nacionalne prakse za utemeljitev razlage akta Unije. Ugotavljam še, da je Združeno kraljestvo v pisanjih podvomilo, da ima praksa njegovega Treasury, kot jo je omenila pritožnica, enako pravno podlago kot praksa Bundesbank, obravnavana v okviru te pritožbe.

41 — Člen 7 Uredbe št. 423/2007 in člen 16 Uredbe št. 961/2010.

42 — Členi od 8 do 10 Uredbe št. 423/2007 in členi od 17 do 19 Uredbe št. 961/2010.

43 — Členi od 8 do 10(1) Uredbe št. 423/2007 ter členi od 17 do 19(1) in (2) Uredbe št. 961/2010.

44 — Priloga III k Uredbi št. 423/2007 je vsebovala seznam nacionalnih spletnih mest, na katerih so bile na voljo informacije o pristojnih organih iz, med drugim, členov od 8 do 10 navedene uredbe. Priloga V k Uredbi št. 961/2010 je vsebovala enake informacije o organih, pristojnih za izdajo potrebnih dovoljenj predvsem na podlagi členov od 17 do 19 in 21 navedene uredbe.

45 — Člen 8 Uredbe št. 423/2007 in člen 17 Uredbe št. 961/2010.

46 — Člen 9 Uredbe št. 423/2007 in člen 18 Uredbe št. 961/2010.

47 — Člen 10 Uredbe št. 423/2007 in člen 19 Uredbe št. 961/2010.

48 — Člen 9, *ab initio* in (a)(i) in (iii), Uredbe št. 423/2007 ter člen 18, *ab initio* in (a)(i) in (iii), Uredbe št. 961/2010.

49 — Člen 10(1)(b) in (2)(a) in (b) Uredbe št. 423/2007 ter člen 19(1)(b) in (2)(a) in (b) Uredbe št. 961/2010.

50 — Glej točko 52 teh sklepnih predlogov.

58. Čeprav pristojnim nacionalnim organom nič ne preprečuje, da izdajo splošne odobritve, ki se eventualno nanašajo na nekatere postopke, po katerih se opravljajo finančne transakcije, te odobritve ne spadajo niti na področje uporabe uredb št. 423/2007 in št. 961/2010 niti med naloge, ki jih je v tem okviru navedenim organom zaupal zakonodajalec Unije. Kot je Splošno sodišče pravilno ugotovilo, pa lahko le dovoljenje, ki ga pristojni nacionalni organ izda *popolnoma v skladu* z zadevnima uredbama, načeloma prepreči Svetu, da s takó dovoljeno transakcijo utemelji sprejetje omejevalnih ukrepov proti subjektu, ki je to transakcijo opravil.[51] Tako kot Splošno sodišče dodajam, da vseeno ne gre za absolutno jamstvo, saj odločitev nacionalnega organa ne povzroči samodejno, da je dovoljeni transakciji zagotovljena zakonitost z vidika uredb, ki določata pravni okvir sistema omejevalnih ukrepov. Ne sme se namreč pozabiti, da imajo lahko nacionalni organi pri odločanju o vlogi za izdajo dovoljenja na voljo le delne informacije, in povsem mogoče si je predstavljati, da subjekt, ki vloži tako vlogo, skriva nekatere informacije o načrtovani transakciji, da bi pridobil dovoljenje.

59. Predvsem iz tega razloga in tudi ob upoštevanju prisotnih interesov – boja proti širjenju jedrskega orožja v Iranu – pristojnost Sveta za odločitev, da se naložijo omejevalni ukrepi – to je za odločitev, ali so pogoji iz člena 7 Uredbe št. 423/2007 ali člena 16 Uredbe št. 961/2010 izpolnjeni – ne more biti v celoti odvisna od tega, da nacionalni organi izvajajo svojo pristojnost za dovolitev sprostitve sredstev na podlagi členov od 8 do 10 Uredbe št. 423/2007 in členov od 17 do 19 Uredbe št. 961/2010.

60. Banka EIH tako ne more trditi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da ni presodilo, da so transakcije, opravljene po postopku tretje možnosti, zakonite, le zato, ker jih je Bundesbank odobrila na splošno in v paketu, in ko je presodilo, da je Svet lahko sprejetje omejevalnih ukrepov proti pritožnici pravilno utemeljil s temi takó odobrenimi transakcijami.

ii) Člen 21 Uredbe št. 961/2010

61. Sprejetje člena 21 Uredbe št. 961/2010, ki nima enakovredne določbe v Uredbi št. 423/2007, sledi logiki krepitve finančnega nadzora, napovedani v resoluciji Varnostnega sveta Združenih narodov 1803 (2008) in uresničeni v resoluciji istega sveta 1929 (2010), s katero so bili vzpostavljeni strožji ukrepi. Člen 21 Uredbe št. 961/2010 določa splošni nadzor vseh prenosov sredstev na iranske osebe in subjekte in prenosov sredstev od njih. Glede na preneseni znesek in njegovo končno uporabo bo za navedeni prenos potrebna le priglasitev ali pa prehodno dovoljenje, ki ga bodo izdali pristojni nacionalni organi. Drugače kot na podlagi členov od 17 do 19 navedene uredbe postopek obravnavanja vloge za izdajo dovoljenja na podlagi njenega člena 21 vključuje subjekt s sedežem v Uniji, ki želi opraviti prenos sredstev na subjekte, ki niso uvrščeni na sezname, to je na subjekte, katerih sredstva niso bila zamrznjena na podlagi člena 16 Uredbe št. 961/2010, ali prejeti sredstva od teh subjektov.

62. Za transakcije, opravljene po tem postopku tretje možnosti, bi lahko bilo treba zaradi povsem posebne narave tega postopka vložiti vlogo za izdajo dovoljenja na podlagi člena 21 Uredbe št. 961/2010, zlasti če ni ugotovljeno, da v postopku sodeluje zadevni subjekt s seznama. Vendar člena 21 Uredbe št. 961/2010 nikakor ni mogoče uporabiti za izogibanje strogim izjemam od načela zamrznitve sredstev, ki so določene v členih od 17 do 19 navedene uredbe. Iz same narave postopka tretje možnosti pa izhaja, da je njen namen „izvedba finančnih transakcij, ki so v interesu *uvrščenih* subjektov, ker morajo omogočiti zlasti izpolnitev prejšnjih obveznosti *uvrščenih* iranskih bank“.[52] Banka EIH ne izpodbija te opredelitve, ker jo je sama predložila Splošnemu sodišču in ker je sama v okviru pritožbe večkrat opozorila, da se transakcije nanašajo na prejšnje dejavnosti subjektov s seznamov. Posledično za take transakcije ni bilo treba uporabiti člen 21 Uredbe št. 961/2010, ampak,

51 — Glej točko 129 izpodbijane sodbe.

52 — Točka 150 izpodbijane sodbe. Moj poudarek. Glej tudi opredelitev postopka tretje možnosti, ki jo je predložila pritožnica, v točki 51 izpodbijane sodbe, na katero sem opozoril v točki 10 teh sklepnih predlogov.

nasprotno, eno od določb o sprostitvi zamrznjenih sredstev subjektov s seznamov – v obravnavanem primeru ob upoštevanju predmeta načrtovanega prenosa člen 18 Uredbe št. 961/2010. Splošno sodišče je torej pravilno presodilo, da se s transakcijami, ki so bile domnevno opravljene po postopku tretje možnosti, ker je njihov namen zagotoviti, da se pri nekaterih transakcijah ne upoštevajo pravila iz členov od 17 do 19 Uredbe št. 961/2010, ki so sicer strožja od sistema, vzpostavljenega na podlagi člena 21 navedene uredbe, lahko krši člen 16(4) Uredbe št. 961/2010, ker omogočajo izogibanje zamrznitvi sredstev subjektov s seznamov.[53]

63. Sodišče je sicer presodilo, da je treba prepoved izogibanja iz člena 7(4) Uredbe št. 423/2007 – ki popolnoma ustreza členu 16(4) Uredbe št. 961/2010 – „razumeti tako, da zajema dejavnosti, za katere je na podlagi objektivnih elementov očitno, da so pod formalnostjo, zaradi katere ne izpolnjujejo znakov kršitve [prepovedi dajanja sredstev na razpolago], vseeno same zase ali zaradi svoje morebitne povezave z drugimi dejavnostmi namenjene ali je njihova posledica, neposredno ali posredno, neuporaba prepovedi [dajanja sredstev na razpolago]“.[54]

64. V teh okoliščinah se iz istih razlogov, kot so bili navedeni zgoraj,[55] gospodarski subjekt ne sme skrivati za dovoljenjem, ki ga izda nacionalni organ in temelji na členu 21 Uredbe št. 961/2010, kadar postopek, opredeljen v navedenem členu, ni izpolnjeval prvotnega namena, zaradi česar navedeno dovoljenje ni v skladu s to uredbo.

65. Banka EIH v fazi pritožbe zanika, da je zanjo mogoče šteti, da je „zavestno in namerno“ v smislu člena 16(4) Uredbe št. 961/2010 sodelovala pri dejavnostih, katerih namen ali učinek je bil neposredno ali posredno izogibanje ukrepom zamrznitve sredstev.

66. Ta trditev v zvezi s „psihološkim elementom“[56] ali „subjektivnim elementom sodelovanja iz“ navedenega člena[57] se mi zdi prepozna, saj ni videti, da bi banka EIH ta element posebej izpodbijala pred Splošnim sodiščem, čeprav je – kljub zatrjevanju, da ni poznala podlage za svojo uvrstitev na seznam oseb in subjektov, katerih sredstva je treba zamrzniti – iz obrazložitve izpodbijanih aktov jasno razvidno, da se ji očita, da je „pomaga[la] več iranskim bankam z drugimi možnostmi za transakcije, ki jih onemogočajo sankcije EU proti Iranu“, da je pomagala „zaob[iti] sankcije Unije“ in „[izogniti se] sankcijam“, iz vseh teh elementov pa je razvidno, da se ji je očitalo izogibanje zamrznitvi sredstev subjektov s seznamov. Glede vsebine bom v skladu s Splošnim sodiščem opozoril le, da je banka EIH finančna institucija s sedežem v Uniji, specializirana za storitve in dejavnosti v zvezi z Iranom oziroma v Iranu, iz obeh teh razlogov pa je dobro obveščena o različnih ukrepih, sprejetih na ravni Unije, ter svoji dolžnosti, da pozorno spremlja in nadzira svoje dejavnosti z iranskimi partnerji,[58] *a fortiori* če so bili uvrščeni na sezname. Poleg tega to, da je banka EIH služila posebej kot posrednica, kaže, da je odlično poznala identiteto prvotnega dolžnika in končnega upnika, saj je bilo za prvega splošno znano, da je uvrščen na seznam. Banka EIH se je torej „zavedala […] tega, da je postopek tretje možnosti kljub načelu zamrznitve sredstev omogočal izvedbo transakcij, ki so zanimive za uvrščene banke“.[59] Elementa vednosti in volje, ki ju sporočata izraza „zavestno“ in „namerno“,[60] torej obstajata v primeru banke EIH, zlasti ker je Sodišče presodilo, da sta ta kumulativna elementa izpolnjena, če zadevni subjekt „ve, da bi

53 — Glej točko 150 izpodbijane sodbe.

54 — Sodba Afrasiabi in drugi (C-72/11, EU:C:2011:874, točka 62).

55 — Glej točko 58 teh sklepnih predlogov.

56 — Glej točko 78 sklepnih predlogov, ki jih je generalni pravobranilec Y. Bot predstavil v zadevi Afrasiabi in drugi (C-72/11, EU:C:2011:737).

57 — Sodba Afrasiabi in drugi (EU:C:2011:874, točka 63).

58 — Glej točko 140 izpodbijane sodbe.

59 — Točka 150 izpodbijane sodbe.

60 — Sodba Afrasiabi in drugi (EU:C:2011:874, točka 66).

nje[govo] sodelovanje pri tej dejavnosti lahko pripeljalo do takega cilja ali takih posledic, in v to možnost privoli“.[61] Ker je banka EIH še naprej imela finančne odnose s subjekti s seznamov v neznačilni obliki – to je v okviru postopka tretje možnosti – je treba zanjo šteti, da je res sprejela tako možnost.[62]

67. Iz zgornjega izhaja, da se je Svet lahko skliceval na transakcije, ki so bile takó neupravičeno odobrene na podlagi člena 21 Uredbe št. 961/2010, da je utemeljil sprejetje izpodbijanih aktov proti pritožnici.

iii) Postopek tretje možnosti in prepoved izogibanja omejevalnim ukrepom

68. Banka EIH želi spet spremeniti razlago Splošnega sodišča glede subjektivnega elementa iz člena 16(4) Uredbe št. 961/2010, to je zahteve, da je „zavestno in namerno“ sodelovala pri dejavnosti izogibanja omejevalnim ukrepom. V zvezi s tem v celoti ponavljam stališče, ki sem ga predstavil v točki 66 teh sklepnih predlogov.

69. Sklicevanje banke EIH na različna zagotovila, ki naj bi jih dobila od Bundesbank, ki naj bi večkrat ponovila svoje stališče, da za nekatere načrtovane transakcije ni potrebno dovoljenje ali da daje odobritev za uporabo postopka tretje možnosti, v nobenem primeru ne zadostuje za ugotovitev, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je menilo, da so merila za uvrstitev na seznam izpolnjena – to vprašanje pa je predmet drugega pritožbenega razloga. Morebitna zagotovila, ki jih je dala Bundesbank, na eni strani in presoja Sveta glede možnosti vpisa imena banke EIH na seznam oseb in subjektov, katerih sredstva je treba zamrzniti, na drugi spadajo v ločena in neodvisna postopka, in to zlasti zato, ker se je izkazalo, da dana zagotovila, odobritve in dovoljenja – kot sem že dokazal – niso v skladu z uredbama št. 423/2007 in št. 961/2010.

70. Tudi če je lahko trditev Splošnega sodišča, da „bi morala […] razumno skrbna finančna institucija zahtevati več pojasnil glede prejete ‚odobritve‘“,[63] posebej zahtevna, ni odločilen element razlogovanja Splošnega sodišča, s katerim je presodilo, da je lahko Svet za banko EIH štel, da izpolnjuje merila za vpis na seznam. Poleg tega in če je to predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbe, ni koristno podrobneje obravnavati kronologije korespondence med Bundesbank in pritožnico, saj iz tega ne bi bilo mogoče izpeljati nobenih sklepov, ki bi lahko pritožnici pomagali pri dokazovanju.

71. Kar pa zadeva dopise avstrijske narodne banke, je Splošno sodišče menilo, da jih je poslal nacionalni organ, ki ni bil pristojen za zadevne transakcije, saj je bila za banko EIH pristojna le Bundesbank.[64] Zato navedeni dopisi kvečjemu kažejo na to, kako je ta posebni nacionalni organ razumel pravila, ki urejajo finančne transakcije v okviru izvajanja akta Unije, njegovo razumevanje pa ne more zavezovati institucij Unije.[65] To, da so v enem od dopisov domnevno navedeni rezultati sestanka skupine RELEX/sankcije, banki EIH prav tako ne more pomagati pri dokazovanju, saj je Svet opozoril, da je ta skupina le pripravljalni organ Sveta in da o uradnem stališču te institucije ni mogoče sklepati na podlagi zapisnika sestanka te skupine.

61 — Sodba Afrasiabi in drugi (EU:C:2011:874, točka 67).

62 — Dodajam še, da bi bilo lahko ravnanje banke EIH podlaga za sprejetje omejevalnih ukrepov na podlagi člena 16(2)(b) Uredbe št. 961/2010, ki določa, da se lahko sredstva zamrznejo tudi osebam ali subjektom, „ki pomagajo osebi, subjektu ali organu s seznama z namenom izogibanja ali kršitve določb […] uredbe“. V takem primeru se zdi zavestna in namerna narava očitanega ravnanja drugotnega pomena, ker je dovolj, da je pomoč pri kršitvi ali izogibanju jasna.

63 — Točka 154 izpodbijane sodbe.

64 — Glej točko 155 izpodbijane sodbe.

65 — Glej točko 57 teh sklepnih predlogov.

72. Nazadnje, pritožnica želi dokazati, da je Splošno sodišče izkrivilo revizijska poročila, ki jih je predložila. Na podlagi načel, ki jih mora Sodišče uporabiti pri izvajanju nadzora v takem primeru,[66] se bom omejil na ugotovitev, da je Splošno sodišče popolnoma logično menilo, da ugotovitev iz revizijskega poročila, ki se po naravi pripravi na podlagi vzorcev transakcij, ni mogoče samodejno razširiti na vse dejansko opravljene transakcije. Poleg tega banka EIH ne zanika, da je v revizijskem poročilu z dne 23. decembra 2010 izrecno ugotovljeno, da „bi transakcije, opravljene leta 2010 v okviru postopka tretje možnosti, lahko ogrozile namene politike sankcij Unije“.[67] Poleg tega se mi zdi, da je v drugem odlomku navedenega poročila, ki ga pritožnica poudarja v okviru pritožbe in ki naj bi ga Splošno sodišče izpustilo, ugotovljeno isto, saj so avtorji poročila s sklepom, da je mogoče navedene transakcije dokončno oceniti le na podlagi podrobne ročne analize posameznih transakcij in transakcij, na katerih te temeljijo,[68] znova poudarili relativnost ugotovitev, ki bi jih bilo mogoče za zdaj izpeljati iz teh transakcij. Enako velja za trditev, da so avtorji poročila s pridržkom dodatnega preverjanja v posameznih primerih menili, da postopki, ki jih banka EIH uporablja zaradi upoštevanja uredb o sankcijah, izpolnjujejo zakonske zahteve.[69] Splošno sodišče torej ni moglo objektivno presoditi, da so revizijska poročila absolutno in dokončno zagotavljala, da je banka EIH vedno ravnala in še vedno ravna popolnoma v skladu z uredbama št. 423/2007 in št. 961/2010.

C – Tretji pritožbeni razlog: napačna uporaba prava pri razlagi in uporabi načel varstva zaupanja v pravo in pravne varnosti

1. Trditve pritožnice

73. Splošno sodišče je v točki 174 in naslednjih izpodbijane sodbe zavrnilo trditev pritožnice, da je legitimno pričakovala, da ne bo sankcionirana za transakcije, ki jih je opravila na podlagi dovoljenj ali odobritev, ki ji jih je dala Bundesbank, z obrazložitvijo, da mora biti previden in preudaren gospodarski subjekt sposoben predvideti sprejetje ukrepa Unije, ki lahko vpliva na njegove interese, in se ne more sklicevati na načelo varstva zaupanja v pravo, če se navedeni ukrep dejansko sprejme. Banka EIH zanika, da bi lahko predvidela sprejetje omejevalnih ukrepov proti sebi, prav zato, ker je sporne transakcije odobril oziroma dovolil pristojni nacionalni organ.

74. Poleg tega je Splošno sodišče menilo, da je pristojnost Bundesbank omejena na izdajo dovoljenj na podlagi analize vsakega primera posebej in da zato banka EIH ni mogla imeti legitimnih pričakovanj na podlagi splošne odobritve transakcij, opravljenih po postopku tretje možnosti.[70] Banka EIH izpodbija to ugotovitev, pri čemer se sklicuje na trditve, ki jih je v zvezi s tem predstavila v okviru drugega pritožbenega razloga. Dodaja, da iz sodne prakse sicer izhaja, da se je na zaupanje v pravo načeloma mogoče sklicevati, le če so bila dana zagotovila, skladna s predpisi, ki se uporabljajo, vendar se lahko gospodarski subjekt opira na izjavo nacionalnega organa, ki ni v skladu s pravom Unije, če je navedeno pravo dvoumno,[71] za kar naj bi šlo v obravnavani zadevi glede na različna stališča v zvezi z zakonitostjo postopka tretje možnosti. V vsakem primeru naj bi Splošno sodišče že presodilo, da lahko tudi nacionalna izjava ali odločba, ki ni popolnoma v skladu s pravom Unije, v izjemnih okoliščinah utemeljuje zaupanje v pravo zadevnega gospodarskega subjekta,[72] Sodišče pa je presodilo, da se lahko nacionalni organi, pristojni za konkurenco, izjemoma odločijo, da globe ne naložijo,

66 — In so navedena v točkah 25 in 27 teh sklepnih predlogov.

67 — Točka 156 izpodbijane sodbe.

68 — Glej točko 85(5) pritožbe.

69 — Glej točko 85(5) pritožbe.

70 — Glej točki 176 in 177 izpodbijane sodbe.

71 — Pritožnica se v zvezi s tem sklicuje na sodbe Maizena (5/82, EU:C:1982:439, točka 22), Sony Supply Chain Solutions (Europe) (C-153/10, EU:C:2011:224, točka 47) in Regione autonoma della Sardegna in drugi/Komisija (T-394/08, T-408/08, T-453/08 in T-454/08, EU:T:2011:493, točka 273).

72 — Pritožnica v zvezi s tem navaja sodbo Regione autonoma della Sardegna in drugi/Komisija (EU:T:2011:493, točka 274).

čeprav je podjetje kršilo prepoved omejevalnih sporazumov iz člena 101 PDEU.[73] V primeru, v katerem bi moralo ravnanje banke EIH pomeniti kršitev člena 16(4) Uredbe št. 961/2010 – *quod non* – ji je tako Bundesbank večkrat dala jasna in natančna zagotovila, ki naj bi nasprotovala sprejetju vsakršne sankcije proti njej bodisi na nacionalni ravni bodisi na ravni Unije, saj je bilo treba šteti, da Svet zavezuje zaupanje, ki so ga vzbudila zagotovila Bundesbank.[74]

75. Nazadnje, banka EIH izpodbija ugotovitev Splošnega sodišča v točki 179 izpodbijane sodbe, ki je presodilo, da so različni izpodbijani akti dovolj jasni, da je bilo mogoče predvideti, da se bodo uporabili za pritožnico.

2. Analiza

76. Najprej moram pojasniti, da s preučitvijo tega pritožbenega razloga nadaljujem analizo, opravljeno v okviru drugega dela drugega pritožbenega razloga, ki se je med drugim nanašala na pravni obseg dovoljenj in odobritev, ki jih je Bundesbank dala za transakcije, ki jih je opravila banka EIH, in da zdaj ob upoštevanju svojih ugotovitev v zvezi s tem nadaljujem analizo tretjega pritožbenega razloga.

77. Iz ustaljene sodne prakse Sodišča, povzete v izpodbijani sodbi,[75] izhaja, da „načelo varstva legitimnih pričakovanj [predpostavlja], da pristojni organi Unije upravičencu dajo natančna, brezpogojna in skladna zagotovila, ki izhajajo iz pooblaščenih in zanesljivih virov. […] [T]o pravico [ima] vsak posameznik, ki mu je institucija, organ, urad ali agencija Unije s tem, da mu je dala natančna zagotovila, vzbudila legitimna pričakovanja. Taka zagotovila so ne glede na obliko, v kateri so sporočena, natančne, brezpogojne in skladne informacije“.[76]

78. Ta sodna praksa zahteva dva sklopa komentarjev.

79. Na eni strani, če je z ravnanjem Bundesbank mogoče utemeljiti vsakršna legitimna pričakovanja pritožnice, se ta lahko nanje sklicuje le v odnosu do zadevnega nacionalnega organa. Z drugimi besedami, na domnevna legitimna pričakovanja, ki jih je vzbudilo ravnanje Bundesbank, se ni mogoče sklicevati v odnosu do Sveta, kadar se ta odloči banki EIH naložiti omejevalne ukrepe. Ne zdi se, da bi bila sodna praksa, na katero se sklicuje pritožnica, v nasprotju s to ugotovitvijo, ker je v njej navedeno le, da se nacionalni organi, pristojni za konkurenco, *lahko* odločijo, da podjetju ne naložijo globe, če je namerno ali iz malomarnosti kršilo člen 101 PDEU, če so pri navedenem podjetju vzbudili legitimna pričakovanja, da s svojim ravnanjem ne krši navedene določbe,[77] kar ne pomeni nič drugega kot možnost, da *organ, ki je vzbudil legitimna pričakovanja*, eventualno spremeni svojo pristojnost za sankcioniranje.

80. Na drugi strani iz ugotovitev ob preučitvi drugega pritožbenega razloga izhaja, da domnevno zagotovilo, ki ga je dal zadevni nacionalni organ, ni v skladu s pravom Unije, ker lahko nacionalni organi izdajo le dovoljenja za vsak primer posebej ob upoštevanju postopkov, določenih v zadevnih uredbah.[78] V sodni praksi, na katero se sklicuje pritožnica, je navedeno, da „se je na legitimna pričakovanja glede zakonitosti državne pomoči načeloma, in v izjemnih okoliščinah, mogoče sklicevati, le če je bila ta pomoč odobrena ob spoštovanju postopka“.[79] Ugotavljanje, ali v obravnavanem primeru

73 — Pritožnica se tu opira na sodbo Schenker & Co. in drugi (C-681/11, EU:C:2013:404, točki 40 in 41).

74 — Pritožnica v zvezi s tem napotuje na točko 87 sklepnih predlogov generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi Schenker & Co. in drugi (C-681/11, EU:C:2013:126).

75 — Glej točko 174 izpodbijane sodbe.

76 — Sodba HGA in drugi/Komisija (od C-630/11 P do C-633/11 P, EU:C:2013:387, točka 132 in navedena sodna praksa).

77 — Glej sodbo Schenker & Co. in drugi (EU:C:2013:404, točka 40 in naslednje).

78 — Glej točko 54 in naslednje ter točko 64 teh sklepnih predlogov.

79 — Sodba HGA in drugi/Komisija (EU:C:2013:387, točka 134).

obstajajo izjemne okoliščine, na katere bi se lahko sklicevala banka EIH, pa bi bilo v vseh primerih brezpredmetno, ker ni potrebnih elementov za utemeljitev zaupanja v pravo ter zlasti natančnih, brezpogojnih in skladnih zagotovil, da proti banki EIH ne bodo sprejeti omejevalni ukrepi zaradi spornih transakcij, ki jih je opravila.

81. Trditev o napačni uporabi prava pri presoji, ki jo je Splošno sodišče opravilo glede kršitve načela varstva zaupanja v pravo, je torej treba zavrniti.

82. Glede načela pravne varnosti je prav tako treba ugotoviti, da Splošno sodišče pri analizi ni storilo napake.

83. Navedeno načelo namreč pomeni, da mora biti zakonodaja Unije jasna in da mora biti njena uporaba predvidljiva za osebe, na katere se nanaša.[80] V času, ko je banka EIH zaprosila Bundesbank za dovoljenja in odobritve, sta se uporabljali uredbi št. 423/2007 in št. 961/2010. V nobeni od teh uredb ni navedeno, da je posledica odobritve ali dovoljenja nacionalnega organa to, da se Svetu odvzame pristojnost za sprejetje omejevalnih ukrepov, ali da ta odobritev ali dovoljenje zagotavlja kakršno koli jamstvo, da bo Svet tako odobrene ali dovoljene transakcije samodejno obravnaval kot zakonite. Določbe navedenih uredb o postopkih izdaje dovoljenja so tako jasno ločene od določb o načelu zamrznitve sredstev na splošno in o prepovedi izogibanja omejevalnim ukrepom posebej.[81] Iz besedila obeh uredb tudi nedvoumno izhaja, da mora biti vsako dovoljenje nacionalnih organov izdano na podlagi presoje vsakega načrtovanega prenosa v vsakem primeru posebej – naj gre za zahtevo za sprostitev[82] ali za prenos sredstev.[83]

84. V teh okoliščinah je bila pritožnica popolnoma sposobna predvideti ne le neskladnost splošne odobritve, ki jo je dala Bundesbank,[84] s pravom Unije, ampak tudi to, da lahko Svet v vsakem primeru proti njej sprejme omejevalne ukrepe pod pogoji, ki so jasno določeni v zgoraj navedenih uredbah.

85. Splošno sodišče je torej trditev o kršitvi načela pravne varnosti upravičeno zavrnilo kot neutemeljeno. Posledično je treba kot neutemeljen zavrniti tudi celoten tretji pritožbeni razlog.

D – *Četrti pritožbeni razlog: napačna uporaba prava pri razlagi člena 32(2) Uredbe št. 961/2010 in načela sorazmernosti*

1. Trditve pritožnice

86. Pritožnica s četrtim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču po eni strani v bistvu očita, da je v točkah 204 in 205 izpodbijane sodbe presodilo, da se ne more sklicevati na člen 32(2) Uredbe št. 961/2010, katerega cilj je zaščititi podjetja, ki so, ne da bi vedela, kršila prepovedi iz navedene uredbe, kar naj bi veljalo za banko EIH, če bi Sodišče vztrajalo pri tem, da se sporne transakcije štejejo za nezakonite.

80 — Glej v obsežni sodni praksi sodbi Nuova Agricast in Cofra/Komisija (C-67/09 P, EU:C:2010:607, točka 77 in navedena sodna praksa) ter Alcoa Trasformazioni/Komisija (C-194/09 P, EU:C:2011:497, točka 71).

81 — Glej na eni strani člen 7(4) Uredbe št. 423/2007 in na drugi člene od 8 do 10 iste uredbe ter člen 16(4) Uredbe št. 961/2010 na eni strani in člene od 17 do 19 in 21 iste uredbe na drugi.

82 — V skladu s členi od 8 do 10 Uredbe št. 423/2007 in členi od 17 do 19 Uredbe št. 961/2010.

83 — V skladu s členom 11 Uredbe št. 423/2007 in členom 21 Uredbe št. 961/2010.

84 — Trditev o različni razlagi, ki naj bi jo upoštevali nacionalni organi in nekatere institucije Unije, tako postane brezpredmetna, saj ne nazadnje ne gre toliko za to, ali so bile transakcije, opravljene po postopku tretje možnosti, načeloma v skladu s pravom Unije, kot za to, ali je lahko nacionalni organ na podlagi uredb št. 423/2007 in št. 961/2010 izdal splošno dovoljenje za načrtovane transakcije brez analize vsakega primera posebej.

87. Po drugi strani pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je zavrnilo tožbeni razlog, ki se je nanašal na načelo sorazmernosti. Odločitev Sveta o zamrznitvi sredstev banke EIH naj bi bila namreč nesorazmeren ukrep.

88. Prvič, banka EIH opozarja, da je vedno ravnala v skladu z mnenji pristojnega nacionalnega organa, in zatrjuje, da bi lahko Bundesbank na primer prenehala dajati odobritve za uporabo postopka tretje možnosti ali zavrnila izdajo dovoljenj, za katera je zaprosila banka EIH na podlagi člena 21 Uredbe št. 961/2010. Splošno sodišče je nepravilno menilo, da taki ukrepi, ki niso predmet nadzora Sveta, ne zagotavljajo enakega učinka varstva kot odločitev o zamrznitvi sredstev in da je torej ta odločitev ustrezna in potrebna. Če bi Svet namreč menil, da je nemški sistem nadzora nezadosten, bi lahko tej državi članici naložil, da zagotovi njegovo večjo učinkovitost, kar bi navedena država članica morala storiti na podlagi lojalnega sodelovanja. Splošno sodišče pa slednjega pri analizi ni upoštevalo. V vsakem primeru je nadomestitev morebitne napake nacionalnega organa z omejevalnimi ukrepi nesorazmerna, ker so za preprečevanje različnih razlag ureditve Unije pristojne njene institucije.

89. Drugič, Splošno sodišče naj bi znova napačno uporabilo pravo, ko je presodilo, da sistem dovoljenj, vzpostavljen s členom 21 Uredbe št. 961/2010, ne zagotavlja enakovrednega preventivnega učinka kot vpis na seznam oseb in subjektov, katerih sredstva je treba zamrzniti. Seveda naj bi bila kršitev navedenega člena 21 nujno ugotovljena *a posteriori*, vendar naj bi bilo tako tudi pri vsaki kršitvi zamrznitve sredstev subjekta s seznama. Člen 21 Uredbe št. 961/2010 naj bi torej imel enak preventivni učinek kot uvrstitev banke EIH na seznam, čeprav bi bil očitno manj omejevalen. Tako je banka EIH zahtevo v zvezi s postopkom tretje možnosti pri Bundesbank vložila, preden je začela opravljati transakcije, zahteve, vložene na podlagi navedenega člena 21, pa morajo prav tako biti vložene pred izvedbo transakcije. Banka EIH opozarja, da bi bila sprememba smernic Bundesbank dovolj, da bi se sama odpovedala transakcijam, ker je vedno ravnala v skladu z navodili tega nacionalnega organa. Zato naj ne bi bilo razloga za mišljenje, da taka sprememba ne bi zagotavljala enakovrednega preventivnega učinka kot zamrznitev sredstev banke EIH. Poleg tega se banka EIH sklicuje na dopis avstrijske narodne banke, ki po njenem mnenju ponazarja, da je bil Svet seznanjen in je odobril stališče Bundesbank glede postopka tretje možnosti pred uvrstitvijo banke EIH na seznam.[85]

90. Tako naj bi bilo nesorazmerno, da je Svet banko EIH uvrstil na seznam, Splošno sodišče pa naj bi napačno pravno opredelilo dejansko stanje in iz spisa izpeljalo bistveno netočne ugotovitve.

2. Analiza

91. Iz člena 32(2) Uredbe št. 961/2010 izhaja, da „[z]adevne fizične ali pravne osebe ali subjekti niso odgovorni za škodo zaradi kršitve prepovedi iz te uredbe, če niso vedeli in niso imeli utemeljenega razloga za sum, da bi lahko s svojim ravnanjem kršili te prepovedi“. Člen 32 Uredbe št. 961/2010 deluje kot klavzula o oprostitvi odgovornosti oseb ali subjektov, ki bi v dobri veri ali brez poznavanja okoliščin, v katerih so bili sprejeti omejevalni ukrepi, kršili zgoraj navedeno uredbo.

92. V zvezi s tem je dovolj ugotoviti, da banka EIH – s tem ko prispeva k temu, da lahko iranske banke, uvrščene na sezname, dokončajo transakcije, prekinjene zaradi ukrepov zamrznitve sredstev – ker sama deluje na finančnem trgu, je specializirana za storitve in dejavnosti v zvezi z Iranom ali v Iranu ter je v delni lasti subjekta s seznama, ne more trditi, da ni vedela ali ni imela utemeljenega razloga za sum, da med drugim krši prepoved izogibanja omejevalnim ukrepom, določeno v členu 16(4) Uredbe št. 961/2010. Glede tega se je nekoristno sklicevati na morebitne odobritve ali dovoljenja, ki jih je izdala Bundesbank,[86] ali na dopis avstrijske narodne banke.[87] Tako kot ta

85 — Glej točko 39 teh sklepnih predlogov.

86 — Naj spomnim, da nacionalni organi te odobritve ali dovoljenja v vsakem primeru izdajo le na podlagi informacij, ki jih navede oseba ali subjekt, ki zaprosi zanje, če se ne opravi nobena preiskava, ter da lahko te informacije navedene organe zavedejo.

87 — V zvezi s to banko in ugotovitvami, ki jih je mogoče izpeljati iz tega glede stališča Sveta do postopka tretje možnosti, glej točko 71 teh sklepnih predlogov.

dovoljenja in odobritve ne morejo utemeljevati zaupanja v pravo – kot sem navedel v okviru analize prejšnjega pritožbenega razloga – tudi niso upoštevni za oceno, ali je bila lahko banka EIH upravičena do oprostitve odgovornosti na podlagi člena 32 Uredbe št. 961/2010 glede na to, da ta dovoljenja in odobritve v vsakem primeru niso bili dani v skladu s to uredbo. Nazadnje, kot je Svet upravičeno opozoril, tudi če bi bila banka EIH upravičena do uporabe člena 32(2) Uredbe št. 961/2010, to ne bi bila ovira za vpis njenega imena na seznam, ker je izpolnjevala pogoje iz člena 16 navedene uredbe, saj takega omejevalnega ukrepa, ki je po naravi varstveni ukrep,[88] ni treba nujno razlagati tako, da pomeni sankcijo za lastno odgovornost banke EIH za kršitve uredbe, ki bi jih storila. Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da se s pomenom ciljev, ki jih zasledujejo akti Unije, s katerimi se izvajajo omejevalni ukrepi, lahko utemeljijo negativne, celo precejšnje posledice za določene gospodarske subjekte, vključno s tistimi, ki nikakor niso odgovorni za okoliščino, ki je privedla do sprejetja zadevnih ukrepov, vendar ti ukrepi zlasti vplivajo na njihovo lastninsko pravico.[89]

93. Zdi se, da Splošno sodišče torej pri analizi člena 32(2) Uredbe št. 961/2010 ni napačno uporabilo prava.

94. Kar zadeva sorazmernost odločitve Sveta, da pritožnico vpiše na seznam oseb in subjektov, katerih sredstva je treba zamrzniti, iz ustaljene sodne prakse izhaja, da „je načelo sorazmernosti eno od splošnih načel prava Unije in zahteva, da so ukrepi, sprejeti v skladu s pravom Unije, primerni za uresničenje legitimnih ciljev, ki jim sledi zadevna ureditev, in ne smejo prekoračiti okvirov, ki so potrebni za njihovo doseganje“.[90] Poleg tega je Sodišče tudi priznalo, da „je treba zakonodajalcu Unije priznati široko diskrecijsko pravico na področjih, na katerih mora sprejeti politične, gospodarske in socialne odločitve in pri katerih mora opraviti zahtevno presojo“.[91]

95. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da pritožnica ne izpodbija zakonitosti cilja, ki ga zasleduje sistem sankcij proti Iranu, vzpostavljen z Uredbo št. 961/2010, in tudi ne sorazmernosti meril za vpis na sezname oseb in subjektov, katerih sredstva je treba zamrzniti, ampak izpodbija le uporabo omejevalnega ukrepa, ki ga je sprejel Svet, v njenem primeru. Tako je treba upoštevati, da vsaka odločitev o vpisu na seznam zaradi boja proti širjenju jedrskega orožja v Iranu zasleduje cilje, povezane z mednarodnim mirom in varnostjo.[92]

96. Kot sem že opozoril, je sistem, vzpostavljen s členom 21 Uredbe št. 961/2010 – to je sistem, v katerem nacionalni organi izvajajo nadzor nad prenosi sredstev, ki morajo biti dovoljeni pred njihovo izvedbo – povsem drugačen od sistema omejevalnih ukrepov, opredeljenega v členu 16 Uredbe št. 961/2010. Navedena uredba namreč kot začasni varstveni ukrep določa načelo zamrznitve sredstev oseb in subjektov, ki izpolnjujejo pogoje za vpis na sezname. Ta ukrep zamrznitve spremljajo različne možnosti sprostitve sredstev v obliki odstopanj od načela.

97. Nasprotno pa člen 21 Uredbe št. 961/2010 spada v okvir splošnega finančnega nadzora in se uporablja za vse iranske osebe ali subjekte, ki so odredili prenos sredstev ali so bili prejemniki prenesenih sredstev ter še naprej svobodno uporabljajo svoja sredstva. Vpis pritožnice na seznam na podlagi člena 16 Uredbe št. 961/2010 tako sledi posebnima, ciljno usmerjenima logiki in sistematiki, ki nista povezani z logiko in sistematiko člena 21 navedene uredbe, ki ima precej širši obseg, tako da eden ne more biti alternativa za drugega.

88 — Sodbe Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija (C-402/05 P in C-415/05 P, EU:C:2008:461, točka 358), Afrasiabi in drugi (EU:C:2011:874, točka 45) in Komisija in drugi/Kadi (EU:C:2013:518, točki 130 in 132).

89 — Sodba Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija (EU:C:2008:461, točka 361).

90 — Sodba Melli Bank/Svet (C-380/09 P, EU:C:2012:137, točka 52).

91 — Sodba Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft (C-348/12 P, EU:C:2013:776, točka 120).

92 — Sodbi Bank Melli Iran/Svet (C-548/09 P, EU:C:2011:735, točka 115) in Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft (EU:C:2013:776, točka 124). Glej tudi uvodno izjavo 15 Uredbe št. 961/2010.

98. Ob upoštevanju zasledovanega – in neizpodbijanega – legitimnega cilja se uporaba člena 16 Uredbe št. 961/2010 za pritožnico kaže kot ustrezen ukrep, ker je njena posledica zamrznitev vseh sredstev, ki jih ima, in to, da se njihovo dajanje na voljo – sprostitev – dovoli le izjemoma. Svet s tem zagotavlja, da subjekti s seznamov sredstev banke EIH ne bodo uporabljali ali ne bodo več uporabljali na način, ki ni v skladu z Uredbo, v skladu s tem, kar je Splošno sodišče odločilo v točki 202 izpodbijane sodbe. Iz te ugotovitve seveda izhaja, da preventivni učinek, zagotovljen z izvajanjem člena 16 Uredbe št. 961/2010, ni primerljiv z učinkom, ki ga ima člen 21 te uredbe, ker v takem primeru – naj spomnim – zadevni subjekt še naprej obvladuje svoja sredstva.

99. Dodati moram, da razloga za vpis pritožnice na seznam oseb in subjektov, katerih sredstva je treba zamrzniti, ni treba iskati v morebitnih pomanjkljivostih nemškega sistema finančnega nadzora, tako da iz morebitnih alternativnih ukrepov, ki jih je predlagala pritožnica, kot je sprememba smernic Bundesbank ali izboljšanje navedenega sistema na nacionalni ravni – pa čeprav v imenu lojalnega sodelovanja – ni mogoče sklepati, da gre za ukrepe, ki so lahko veljavna alternativa ukrepu zamrznitve sredstev, ki je bil sprejet proti banki EIH. Še več, trditev banke EIH ne temelji na obstoječih alternativnih ukrepih, ampak le na *morebitnih* alternativnih ukrepih. Ukrepi, ki jih navaja banka EIH, so namreč večinoma povsem usmerjeni v prihodnost, če ne celo hipotetični, kar za Sodišče ni dovolj, ko odloča o presoji Splošnega sodišča glede sorazmernosti uporabe ukrepa zamrznitve sredstev, sprejetega proti tej banki.

100. Glede na navedeno je Splošno sodišče pravilno presodilo, da nobeden od ukrepov, ki jih je navedla pritožnica, ne more biti alternativa za zamrznitev sredstev banke EIH, ki bi bila na tej podlagi enako učinkovita, hkrati pa bi manj posegala v pravice in svoboščine pritožnice.

101. Iz vseh zgoraj navedenih razlogov menim, da je treba četrti pritožbeni razlog zavrniti.

IV – Stroški

102. V skladu s členom 184(2) Poslovnika Sodišča Sodišče odloči o stroških, če pritožba ni utemeljena. V skladu s členom 138(1) Poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi njegovega člena 184(1), se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker je Svet predlagal, naj se pritožnici naloži plačilo stroškov, in ker ta po mojem mnenju s pritožbenimi razlogi ne more uspeti, ji je treba naložiti plačilo stroškov, povezanih s pritožbo. Ker se je Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska udeležilo postopka pred Sodiščem na podlagi člena 172 Poslovnika Sodišča, nosi svoje stroške v skladu s členom 140(1) navedenega poslovnika.

V – Predlog

103. Glede na vse navedeno Sodišču predlagam, naj razsodi:

1. Pritožba se zavrne.

2. Europäisch-Iranische Handelsbank AG se naloži plačilo stroškov Sveta Evropske unije.

3. Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska nosi svoje stroške.